

คุณพ่อจอห์น เอลิม กิมมิงค

คุณพ่อจอห์น เอลิม กิมมิงค อายุ 63 ปี บวชมาแล้ว 36 ปี ทำงานที่สภาพระสังฆราช ในตำแหน่ง “รองเลขาธิการ” สภาพระสังฆราชมานาน 10 ปีเศษ (ค.ศ. 1997-2007) ต่อจากคุณพ่อจำเนียร สันติสุขนิรันดร์ (สมัยนั้น) ฉลองชีวิตสงฆ์เมื่อ ค.ศ. 1997 ลูกศิษย์ทำหนังสือให้เล่มใหญ่ พร้อมประวัติและข้อเขียนนำอ่าน และยังมีหนังสือรวบรวมบทความอีกเล่มหนึ่ง ชื่อ มีชีวิตที่แตกต่าง เป็นงานอดิเรก เล่มที่สองกำลังตามมา “เร็วๆ นี้”

บัดนี้คุณพ่อได้รับเสียงเรียก “กลับบ้านจันทร์” และคุณพ่อจอห์น บัณฑิต พิพัฒน์ รุ่งเรืองกนกกุล อายุ 48 ปี คณะรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ฯ มารับหน้าที่ต่อตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 2007

วันที่พูดคุยกันนั้นในห้องทำงานชั้นสอง คุณพ่อก็ยังวุ่นกับงานเอกสารบนโต๊ะ สายโทรศัพท์ที่เข้ามา ทั้งทำงานและเคลียร์งานไปด้วย ผมร้องเพลงเบาๆ เพื่อให้เข้าบรรยากาศ “เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า ลาแล้วหนอบ้านเก่า ลิปปีที่ผ่านมา”

“เพื่อนสงฆ์” จึงขอพูดคุยกับคุณพ่อเพื่อแบ่งปันความคิดและความรู้สึก ในฐานะผู้ประสานงานในสภาพระสังฆราชฯ ตลอดเวลาที่ได้พูดคุย ผสมด้วยเสียงหัวเราะ

“ก่อนที่จะเข้ามารับหน้าที่นี้ รู้สึก ‘งง!’ เพราะไม่รู้เรื่องงานเกี่ยวกับหน้าที่ตรงนี้เลย แต่เมื่อพระคุณเจ้าเทียนชัย สมนจิต มาบอกว่ายากให้มาช่วยงานตรงนี้ ผมก็ตอบพระคุณเจ้าว่า “ยินดี” เพราะผมเคยสัญญาที่จะนบมอบเชื่อฟังอยู่แล้ว พระคุณเจ้าให้ทำอะไรก็ยินดี หลังจากนั้นก็นั่งนึกว่า “พระเป็นเจ้ามีแผนการให้เราทำอะไรแน่ๆ เพราะเราก็ได้รับการอบรมมาแล้วว่าน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้าผ่านทางผู้ใหญ่เสมอ.. เพียงแต่เราไม่เข้าใจ”

“เมื่อมารับหน้าที่ต่อจากท่านจำเนียร ท่านก็พยายามมอบหมายงาน ซึ่งนะเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่ก็คำเหมือนกับเรารู้แล้ว เราก็งงเพราะไม่มีพื้นฐานเลย แต่พอคิดว่ายังมีเซอร์เซเวียร์ โรซาพิทักษ์ คนเก่าทำงานมานานอยู่ และมีซิสเตอร์ ดร. ศิริประมงค์ เพิ่งมาใหม่ ก็ทำให้ไม่หนักนัก”

“คุณสมบัติของพระสงฆ์ที่จะมาทำหน้าที่นี้ น่าจะมีอาวุโสสักหน่อย มีทำที่ชอบเรียนรู้ เรื่องภาษาที่ต้องสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี มิฉะนั้นก็ต้องขอให้คนอื่นช่วย อาจจะไม่ค่อยสะดวกนัก”

“ผมเองก็สนใจเรื่องภาษาอยู่บ้าง รู้แบบพอใช้งานได้ ก็ภาษาไทยนี้แหละ (หัวเราะ) อังกฤษ ส่วนภาษาอื่นก็ได้พอเป็นพื้น เช่น ฝรั่งเศส ละติน เวียดนาม อิตาลี ซึ่งไม่ลึกซึ้งนักนะ อ้อ ...อิสานอุบลด้วย เพราะมีเพื่อนอุบลหลายคนสมัยเป็นเณรปีนัง และที่จันทบุรีก็พอพูดฟังรู้เรื่อง เพราะเคยเป็นเจ้าวัดศรีราชา”

หน้าที่หลักคือเป็นผู้ประสานงานกับผู้ใหญ่ บรรดาพระสังฆราชในสภาฯ และหน่วยงานต่างๆ และลงมาระดับสังฆมณฑล ประสานเพื่อขอความร่วมมือหลายอย่าง ควรจะมีมนุษย์สัมพันธ์ดีพอสมควร

บุคคลที่ได้รับหน้าที่นี้มีน้อยคนนัก และถือว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้รับรู้เรื่องราว “วงใน” อย่างที่พระสงฆ์ธรรมดาทั่วไปไม่รู้ ส่วนที่รู้จะเป็นเพียงผิวๆ ข้อสรุปเรียบร้อยแล้ว และสำหรับบางคนก็เป็นประสบการณ์ที่เตรียมไว้สำหรับบันไดขั้นต่อไป ซึ่งไม่มีใครทราบได้ มีแต่พูดคุยกันไป ส่วนคนที่รู้จริงๆ กลับ “ต้องเงียบ!”

ตลอดเวลาที่ได้อยู่ตรงนี้ มีเหตุการณ์สำคัญๆ คือ จัดประชุมเอฟเอบีซี . ครั้งที่ 8 (FABC) พร้อมกับการจัดฉลองปีปีติมหากาญ ค.ศ. 2000 ซึ่งถือว่ายิ่งใหญ่และสำคัญมาก เนื่องจากเราฉลองต้นปีด้วย เลยกลายเป็นแบบอย่าง

ให้กับหลายประเทศในปีนั้น และการจัดทำเรื่องแผนทิศทางการอภิบาล ค .ศ. 2000-2010 ซึ่งก่อนหน้านั้นก็มีอยู่ก่อนแล้วที่ประชุมที่หัวหิน แต่การจัดทำแผนทิศทาง 10 ปี ครั้งนี้ มีขบวนการ ขั้นตอน และเน้นการมีส่วนร่วมในทุกระดับ แม้จะยาก แต่ก็ได้รับความร่วมมือดีมาก นอกนั้นก็ยังมีกรร่วมเป็นเจ้าภาพจัด “เอเอ็มซี 2006”

คุณพ่อเฉลิมเป็นลูกหัวปี คนโตสุด มีน้องๆ อีก 11 คน ตายไปเมื่อเล็กๆ 2 คน มีน้องๆ เป็นนักบวช คือ ซีเตอร์วันทนา กิจมงคล อธิการเจ้าคณะพระกุมารเยซู บราเดอร์ชัยพร กิจมงคล อธิการโรงเรียนลาซาล โชติรวินครสวรรค์ และคุณพ่อเสกสม กิจมงคล พระสงฆ์สังฆมณฑลจันทบุรี เจ้าอาวาสวัดขลุง และน้องชายอีก 2 คน เคยเข้าบ้านเนรพริงซิสเซเวียร์ เป็นบราเดอร์ที่หัวไผ่ คุณพ่อได้แบ่งปันความรู้สึกว่า “ก็ต้องขอบคุณพระที่โปรดให้มีน้องๆ ไปเป็นนักบวช ความจริงความสำเร็จที่ได้รับในครอบครัวก็มาจากทางแม่และยาย เมื่อผมตัดสินใจเข้าบ้านเนรตอนเล็ก พ่อแม่ก็ไม่ขัดข้องอะไร ทั้งๆ ที่เป็นคนโตสุด ซึ่งต้องช่วยพ่อแม่และน้องๆ แต่ท่านก็ใจกว้าง มีแต่สนับสนุน” เพื่อนพระสงฆ์ที่บวชด้วยกัน ของกรุงเทพฯ มีคุณพ่อสวัสดิ์ พงษ์หวาน (เสียชีวิตแล้ว) คุณพ่อชวลิต กิจเจริญ และของท่าแร่ฯ คุณพ่อตรรกวิทย์ เวียรชัย (เสียชีวิตแล้ว)

งานอดิเรกที่หลายคนทราบคือ สะสมไม้กางเขน และเก็บเป็นกล่องพร้อมที่จะยกไปแสดงได้ทันที

“เมื่อ ค .ศ. 1983 ช่วงที่เป็นจิตตาสภานาที่มประสานงาน วายซีเอส . เอเชีย ขณะที่ได้ไปเยี่ยมกลุ่มวายซีเอสที่เกาหลี ไปชมพิพิธภัณฑ์ของพระสังฆราช วาเกาหลิงค์แรก ได้เห็นหลายอย่าง รวมทั้งกางเขน 10 กว่าอันที่เรียงอยู่ก็เลยทำให้เกิดความคิดว่า กางเขนต้องมีหลายชนิดแน่เลย จึงเริ่มสะสมมา ถึงวันนี้ ก็มีประมาณกว่า 1,200 อัน มีคนรู้จักนำมามอบให้ มีครั้งหนึ่งซิสเตอร์อาร์มาคาร์แมล เขามอบให้กว่า 20 อัน ดีมากเลย เพราะเขาซ่อมสายประคำเก่า และเปลี่ยนกางเขนใหม่ และเก็บกางเขนเก่าไว้ ไม่รู้จะทำอะไร จะทิ้งก็ไม่กล้า เลยนำมามอบให้ โชคดีจึงเลย ของเก่าชะด้วย หายาก!”

“ความคิดจากการสะสมกางเขนก็คือ กางเขนคือความทุกข์ยากลำบาก พระสงฆ์เราอยู่กับสัตบุรุษ ต้องมีชีวิตร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขา ต้องพร้อมที่จะร่วมแบกกางเขนของสัตบุรุษที่มีจำนวนอยู่มากมาย”

คุณพ่อเฉลิมไปไหนมาไหนมีแต่ลูกศิษย์ที่รู้จักทักทาย “พ่อเฉลิม” มากมายทั่วประเทศ ทั้งชายและหญิง และหลายคนก็มีอาชีพการงานดีๆ คุณพ่อได้เล่าให้ฟังว่า “ก็เพราะสมัยก่อน พระคุณเจ้าเทียนชัยให้โอกาส สลอบตัวทำงานเยาวชน และงานวายซีเอส. งานคำสอน ได้มีโอกาสไปอบรมตามวัดทั้งในและนอกสังฆมณฑล ทางโรงเรียนก็เชิญไปอบรมสัมมนา เยาวชน นักเรียน ที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟฯ ซางตาครู๊ส มาแตร์เดอี ฯลฯ ทั้งปฐมนิเทศ และปัจฉิมนิเทศนักเรียน ซึ่งก็มีหลายแห่ง ทั้งนักเรียนคริสต์และพุทธ ดังนั้น จึงได้มีโอกาสรู้จักนักเรียนมากเพราะก็ทำอยู่หลายปี” ที่ผ่านมา 3-4 ปีนี้ เมื่อตำแหน่งพระสังฆราชว่างลงหลายสังฆมณฑล ชื่อ “คุณพ่อเฉลิม กิจมงคล” ดั่งขึ้นเป็นระยะๆ เพราะตำแหน่งที่รับผิดชอบอยู่เวลานี้ มี 2 องค์ นำร่องไปแล้ว แม้จะมีรายชื่อคุณพ่ออื่นบ้างก็ตาม ผ่านมาหลายสังฆมณฑล ตั้งแต่สังฆมณฑลอุบลฯ โคราช นครสวรรค์ จนกลายเป็น “ตัวล่อ” และล่าสุดก็สังฆมณฑลจันทบุรี ผมก็เลยถือโอกาสป้อนคำถามปิดท้ายว่า

“ถ้าได้เป็นพระสังฆราช คุณพ่อคิดอย่างไร?”

คุณพ่อเฉลิมหัวเราะเสียงร่วน พลางเอามือประสานและพาดไปด้านหลัง

“ไม่คิด และขอไม่พูดอะไรทั้งนั้น เพราะไม่รู้จริงๆ อย่าพูดเรื่องนี้กันดีกว่าน้อ !....อิอิอิ..”

คุณพ่อเฉลิมบวชเพียงคนเดียวในสังฆมณฑล ที่วัดจันทบุรี เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1972 คติพจน์วันบวช “เราเป็นคนรับใช้ที่ไม่มีประโยชน์อะไร เราทำตามหน้าที่เท่านั้น”